

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

01 березня 2021 р.

Справа №200/897/21-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Гриценка Є.І., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження в приміщенні Донецького окружного адміністративного суду адміністративну справу за позовом Шарає Андрія Володимировича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання протиправними дії, зобов'язання вчинити певні дії, стягнення заборгованості,

ВСТАНОВИВ:

Шарай Андрій Володимирович (далі – позивач) звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з позовом до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (далі - відповідач, управління) про:

- визнання протиправними дії щодо припинення нарахування та виплати з 01 серпня 2020 року щомісячних страхових виплат та скасування рішення (якщо таке є) про припинення щомісячних страхових виплат;
- зобов'язання поновити поточну виплату щомісячних страхових виплат;
- стягнення заборгованості по щомісячним страхових виплатам з 01 серпня 2020 року по даний час.

Також позивач просив суд встановити контроль за виконанням судового рішення зобов'язавши відповідача подати у встановлений судом строк звіт про виконання рішення.

В обґрунтування позову зазначено, що на виконання рішення суду у справі №200/4053/20-а у листопаді 2020 року відповідач виплатив позивачу заборгованість зі страхових виплат за період з 01 січня 2016 року по 31 липня 2020 року у розмірі 105 208,24 грн. Однак поточні щомісячні страхові виплати відповідач не виплачує.

Позивач вважає такі дії управління протиправними, тому звернувся до суду із даним адміністративним позовом.

Ухвалою суду від 29 січня 2021 року відкрито провадження у справі та призначено її розгляд за правилами спрощеного позовного провадження, без проведення судових засідань та повідомлення (виклику) учасників справи, відстрочено сплату судового збору до ухвалення судового рішення.

26 лютого 2021 року на електронну адресу суду надійшов відзив на позовну заяву, в якому представник відповідача заперечував проти задоволення позовних вимог та зазначив, що з січня 2016 року позивач не звертався як внутрішньо переміщена особа за продовженням виплати страхових виплат до відділень Фонду в Україні. Позивачу було роз'яснено, що він не позбавлений можливості звернутись до органів Фонду із заявою про подальшого продовження страхових виплат, однак, на теперішній час звернення позивача із відповідної заявою до органів Фонду не надходило. Крім того, представник відповідача зазначив, що

*306*4583139*1*2*

управління не має підстав для нарахування та виплати щомісячних страхових виплат позивачу з 01 серпня 2020 року по теперішній час, оскільки на даний час встановлений Кабінетом Міністрів України механізм виплат відсутній.

Розгляд справи проведено за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні), без проведення судового засідання та виклику осіб, які беруть участь у справі.

Перевіривши матеріали справи, вирішивши питання, чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги, та якими доказами вони підтверджуються, чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, яку правову норму належить застосувати до цих правовідносин, судом встановлено наступне.

Позивач – Шараї Андрій Володимирович, громадянин України, 13 жовтня 1970 року народження, паспорт серії ВЕ 365241, РНОКПП: 2585312530.

Відповідно до довідки про результати ступеня втрати професійної працездатності у відсотках, потреби у додаткових видах допомоги серії ДОН-04 №023847, позивачу встановлено 25% ступінь втрати працездатності з 08 червня 2010 року безстроково.

Судом встановлено, що рішенням Донецького окружного адміністративного суду від 14 липня 2020 року 3 справі №200/4053/20-а позов Шараї Андрія Володимировича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії задоволено частково, визнано протиправними дії Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області щодо не нарахування та невиплати Шараї Андрію Володимировичу раніше призначеної щомісячної страхової виплати з 01 січня 2016 року, зобов'язано Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області нарахувати та виплатити Шараї Андрію Володимировичу раніше призначену щомісячну страхову виплату з січня 2016 року. В іншій частині позовних вимог відмовлено.

На виконання зазначеного рішення, управління було виплачено позивачу заборгованість зі страхових виплат за період з 01 січня 2016 року по 31 липня 2020 року у розмірі 105 208,24 грн. Зазначений факт знайшов своє підтвердження у листі відповідача від 28 грудня 2020 року №03/211-1083з-1252.

Крім того, у вказаному листі відповідач повідомив, що для продовження виплати страхових виплат позивачу необхідно отримати довідку для взяття на облік внутрішньо переміщеної особи та звернутись до управління із відповідною заявою про продовження виплати страхових виплат.

Відповідачем було надано до суду довідку про доходи Шараї Андрія Володимировича від 26.02.2021 р. № 03.2/127 з якої вбачається, що за період з серпня 2020 року по січень 2021 року позивачу нараховано страхові виплати у розмірі 15 895,32 грн.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, суд виходить з наступного.

За приписами частини 2 статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 46 Конституції України, норми якої є нормами прямої дії, визначено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними. Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Розділом V Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне

страхування» від 23 вересня 1999 року № 1105-XIV врегульовані питання загальнообов'язкового державного соціального страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності.

Відповідно до ч. 1 статті 36 Закону № 1105-XIV страховими виплатами є грошові суми, які Фонд виплачує застрахованому чи особам, які мають на це право, у разі настання страхового випадку.

Згідно ч. 1 ст. 47 № 1105-XIV страхові виплати проводяться щомісячно в установлені Фондом дні на підставі постанови цього Фонду або рішення суду: 1) потерпілому - з дня втрати працездатності внаслідок нещасного випадку або з дати встановлення професійного захворювання; 2) особам, які мають право на виплати у зв'язку зі смертю годувальника, - з дня смерті потерпілого, але не раніше дня виникнення права на виплати.

Страхові виплати проводяться протягом строку, на який встановлено втрату працездатності у зв'язку із страховим випадком, а фінансування додаткових витрат згідно з цим Законом - протягом строку, на який визначено потребу в них (ч. 5 статті 47 Закону № 1105-XIV).

За приписами ч.ч. 4, 7 ст. 47 Закону № 1105-XIV виплати, призначені, але не одержані своєчасно потерпілим або особою, яка має право на одержання виплат, проводяться за весь минулий час, але не більш як за три роки з дня звернення за їх одержанням. Якщо потерпілому або особам, які мають право на одержання страхової виплати, з вини Фонду своєчасно не визначено або не виплачено суми страхової виплати, ця сума виплачується без обмеження протягом будь-якого строку та підлягає коригуванню у зв'язку із зростанням цін на споживчі товари та послуги в порядку, встановленому статтею 34 Закону України «Про оплату праці».

Частиною першою статті 46 Закону № 1105-XIV визначено, що страхові виплати і надання соціальних послуг припиняються:

1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які перебувають на утриманні потерпілого;

3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості. Сума витрат на страхові виплати, отримані застрахованим, стягується в судовому порядку;

4) якщо страховий випадок настав внаслідок навмисного наміру заподіяння собі травми;

5) якщо потерпілий ухиляється від медичної чи професійної реабілітації або не виконує правил, пов'язаних з установами чи переглядом обставин страхового випадку, або порушує правила поведінки та встановлений для нього режим, що перешкоджає одужанню;

6) в інших випадках, передбачених законодавством.

Суд звертає увагу, що положеннями вказаного закону не передбачено такої підстави для невиконання страхових виплат як відсутність довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи чи відсутність встановленого Кабінетом Міністрів України механізму виплат страхових виплат.

Положення статті 1 Конвенції, Статті 1 Додаткового протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна, інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права, положення.

Статтею 14 Конвенції визначено, що користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою.

Відповідно до положень Конституції України, в Україні як соціальної, правової

державі людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (статті 1, 3 Конституції України). Право на соціальний захист віднесено до основоположних прав і свобод. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел (ч.2 ст.46 Основного Закону України) і забезпечується частиною другою статті 22 Конституції України, відповідно до якої конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. Конституційне право на соціальний захист включає і право громадян на забезпечення їх у старості. Пенсія за віком, за вислугу років та інші її види, що призначаються у зв'язку з трудовою діяльністю, заслужені попередньою працею і є однією з форм соціального захисту.

Статтею 24 Конституції України встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

В даному випадку відсутність у позивача статусу внутрішньо переміщеної особи створює для нього, на відміну від інших громадян України, певні перешкоди в отриманні страхових виплат, та потребує від людини здійснення додаткових дій, не передбачених Законами.

Відповідно до ст. 64 Конституції України, конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Суд зазначає, що ні воєнний, ні надзвичайний стан в Україні не запроваджено. Згідно з частиною 2 ст. 14 Закону України від 20 березня 2003 року № 638-IV «Про боротьбу з тероризмом районі проведення антитерористичної операції» можуть вводитися тимчасово обмеження прав і свобод громадян.

Статтею 1 Закону України від 02 вересня 2014 року № 1669-VII «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції» встановлено, що територія проведення антитерористичної операції - територія України, на якій розташовані населені пункти, визначені у затвердженому Кабінетом Міністрів України переліку, де проводилася антитерористична операція, розпочата відповідно до Указу Президента України Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року "Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України від 14 квітня 2014 року № 405/2014.

Відповідно до статті 92 Конституції України, виключно законами України визначаються, зокрема: права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина; основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки (пункти 1, 6).

Стаття 2 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» передбачає, що реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження

Згідно зі статтею 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», місце проживання - це житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає постійно або тимчасово.

Відповідно до статті 29 ЦК України, місце проживання фізичної особи - це житло, в якому вона проживає постійно або тимчасово. Частина бстатті 29 ЦК України дозволяє

фізичній особі мати кілька місць проживання.

Отже, виходячи із зазначених норм законодавства, правової та соціальної природи пенсії, право громадянина на призначення (виплату) йому страхових виплат не можна пов'язувати з такою умовою, як постійне місце проживання (реєстрація місця проживання), а держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати це право незалежно від того, де проживає особа, якій призначені страхові виплати.

Ненадання позивачем, який не є внутрішньо переміщеною особою, довідки про взяття його на облік як особи, яка переміщується з тимчасово окупованої території України або району проведення АТО, не є підставою для невиплати позивачу страхових виплат.

Зазначена правова позиція викладена в постанові Великої Палати Верховного Суду від 20 вересня 2018 року в справі №243/3505/16-ц.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидії дискримінації в Україні» дискримінація - ситуація, за якої особа та/або група осіб за їх ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, віку, інвалідності, етнічного та соціального походження, громадянства, сімейного та майнового стану, місця проживання, мовними або іншими ознаками, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними, зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користування правами і свободами в будь-якій формі, встановленій цим Законом, крім випадків, коли таке обмеження має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними.

Суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого зокрема людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Як свідчить аналіз практики Європейського суду, у контексті Європейської конвенції, до майна належать, крім рухомих і нерухомих речей, також і право на пенсію (справа «Мюллер проти Австрії»).

У рішенні від 8 липня 2004 року Ілашку та інші проти Молдови та Росії ЄСПЛ, задовольняючи позов щодо Молдови, визнав, що Уряд Молдови, який є єдиним законним Урядом Республіки Молдова за міжнародним правом, не здійснював влади над частиною своєї території, яка перебуває під ефективним контролем Молдавської Республіки Придністров'я (МРП). Однак, навіть за відсутності ефективного контролю над Придністровським регіоном, Молдова все ж таки має позитивне зобов'язання за статтею 1 Конвенції вжити заходів, у рамках своєї влади та відповідно до міжнародного права, для захисту гарантованих Конвенцією прав заявників.

Враховуючи те, що рішення ЄСПЛ є джерелом права та обов'язковими для виконання Україною відповідно до статті 46 Конвенції, суд при розгляді цієї справи враховує практику ЄСПЛ, у тому числі й рішення в справах Пічкур проти України, Ілашку та інші проти Молдови та Росії як джерело права відповідно до статті 17 Закону України Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини.

Отже, як Законом України «Про запобігання та протидії дискримінації в Україні», так і практикою ЄСПЛ встановлено, що дискримінація означає поводження з особами у різний спосіб, без об'єктивного та розумного обґрунтування, у відносно схожих ситуаціях.

У статті 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод зазначено, що користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою.

Закріплюючи на конституційному рівні право на соціальний захист кожного громадянина, без будь-яких винятків, держава реалізує положення статті 24 Конституції України, відповідно до яких громадяни мають рівні конституційні права і не може бути обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати право громадянина на одержання призначеної йому пенсії незалежно від того, де проживає особа, якій призначені страхові виплати.

Враховуючи наведене, суд приходиться до висновку, що не виплачуючи позивачу страхові виплати з 01 серпня 2020 року, відповідач діє не на підставі та не у спосіб, що передбачений Конституцією України та законами України.

Суд зазначає, що як вбачається з наданої відповідачем довідки, з серпня 2020 року по січень 2021 року включно позивачу нараховані, але не виплачені страхові виплати у розмірі 15 895,32 грн. Доказів нарахування страхових виплат у лютому 2021 року до суду не надано, а тому суд виходить з того, що у лютому 2021 року позивачу страхові виплати не нараховувались.

При цьому суд звертає увагу, що з матеріалів справи вбачається, що управлінням не приймалось жодного рішення щодо припинення виплати страхових виплат позивачу.

Суд звертає увагу на те, що дія - це активна поведінка, під час якої приймаються певні рішення, вчиняються певні активні дії, які змінюють існуюче (статичне) положення, а бездіяльність - це пасивна поведінка, тобто невиконання будь-яких активних дій в конкретних умовах.

Отже, у даний правовідносинах, мають місце не дії відповідача щодо припинення виплати страхових виплат, а бездіяльність, яка полягає у невиконанні страхових виплат з серпня 2020 року та у не нарахуванні страхових виплат з лютого 2021 року.

Враховуючи наведене, суд вважає за можливе частково задовольнити позовні вимоги шляхом визнання протиправною бездіяльність відповідача щодо невиконання страхових виплат з серпня 2020 року та не нарахування страхових виплат з 01 лютого 2021 року, стягнення страхових виплат за період з серпня 2020 року по січень 2021 року у розмірі 15 895,32 грн. та зобов'язання відповідача поновити нарахування та виплату страхових виплат з 01 лютого 2021 року.

Клопотання відповідача про витребування у позивача реквізитів банківського рахунку, суд вважає таким, що не підлягає задоволенню, оскільки Управління не позбавлене можливості з'ясувати реквізити банківського рахунку позивача під час його звернення до органів Управління ВД ФСС, а також шляхом звернення безпосередньо до позивача або його представника.

Відповідно до частини 2 статті 2 КАС України у справах щодо оскарження рішень, дії чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); запобігаючи всім формам дискримінації; 5) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод і інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 6) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 7) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Відповідно до вимог пункту 4 частини першої статті 5 КАС України, кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені

права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом визнання бездіяльності суб'єкта владних повноважень протиправною та зобов'язання вчинити певні дії.

Відповідно до положень статті 9 КАС України розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Відповідно до вимог частин першої статті 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Нормами частини другої зазначеної статті встановлено, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посылатися на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд, відповідно до положень частини п'ятої статті 77 КАС України, вирішує справу на підставі наявних доказів.

За таких обставин, беручи до уваги всі надані сторонами докази в їх сукупності, суд доходить висновку про часткове задоволення позовних вимог.

Щодо вимоги про зобов'язання подати звіт про виконання судового рішення суд зазначає, що відповідно до ст. 382 КАС України суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом строк звіт про його виконання.

Суд зазначає, що позивачем не наведено обґрунтованих підстав необхідності встановлення такого виду судового контролю. Проаналізувавши матеріали адміністративної справи, суд не вбачає достатніх підстав вважати що дане рішення може бути не належним чином виконано суб'єктом владних повноважень.

У зв'язку з наведеним, суд дійшов висновку про передчасність вимоги позивача про встановлення строку для подання звіту про виконання рішення.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 29 січня 2021 року суд відстрочив позивачеві сплату судового збору у розмірі 908 грн. до ухвалення судового рішення.

Нормами частини другої статті 133 КАС України встановлено, якщо у строк, встановлений судом, судові витрати не будуть оплачені, позовна заява залишається без розгляду або витрати розподіляються між сторонами відповідно до судового рішення у справі, якщо сплату судових витрат розстрочено або відстрочено до ухвалення судового рішення у справі.

Приймаючи до уваги, що позов задоволено частково, у порядку ст. 139 КАС України судові витрати покладаються на обидві сторони пропорційно до розміру задоволених позовних вимог.

За таких обставин судовий збір у розмірі 90,80 грн. підлягає стягненню з позивача на користь Державного бюджету України та у розмірі 817,20 грн. за рахунок бюджетних асигнувань відповідача на користь Державного бюджету України.

На підставі викладеного та керуючись ст. ст. 32, 139, 243 – 246 Кодексу адміністративного судочинства України, суд –

В И Р І Ш И В:

Адміністративний позов Шарая Андрія Володимировича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання

протиправними дії, зобов'язання вчинити певні дії, стягнення заборгованості – задовольнити частково.

Визнати протиправною бездіяльність Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області щодо невиконання Шараю Андрію Володимировичу страхових виплат з 01 серпня 2020 року та не нараховання страхових виплат з 01 лютого 2021 року.

Стягнути з Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (місцезнаходження: Донецька обл., м. Слов'янськ, вул. Свободи, 5, код ЄДРПОУ 41325231) на користь Шараю Андрія Володимировича (місце реєстрації: Донецька обл., м. Макіївка, вул. Леніна, 22/36, РНОКПП: 2585312530) нараховану заборгованість зі страхових виплат за період з серпня 2020 року по січень 2021 року включно у розмірі 15 895, 32 грн.

Зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (місцезнаходження: Донецька обл., м. Слов'янськ, вул. Свободи, 5, код ЄДРПОУ 41325231) поновити Шараю Андрію Володимировичу (місце реєстрації: Донецька обл., м. Макіївка, вул. Леніна, 22/36, РНОКПП: 2585312530) нараховання та виплату страхових виплат з 01 лютого 2021 року.

В іншій частині позовних вимог - відмовити.

Стягнути з Шараю Андрія Володимировича (місце реєстрації: Донецька обл., м. Макіївка, вул. Леніна, 22/36, РНОКПП: 2585312530) на користь Державного бюджету України судовий збір у розмірі 90,80 грн.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (місцезнаходження: Донецька обл., м. Слов'янськ, вул. Свободи, 5, код ЄДРПОУ 41325231) на користь Державного бюджету України судовий збір у розмірі 817,20 грн.

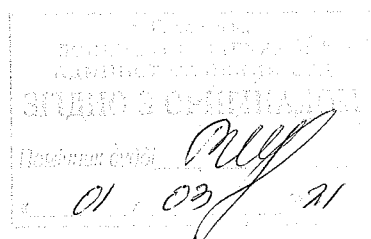
Рішення прийнято в нарадчій кімнаті в порядку письмового провадження 01 березня 2021 року.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення суду може бути оскаржено до Першого апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення (ухвали) суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення. Учасник справи, якому повне рішення або ухвала суду не були вручені у день його (її) проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження: 1) на рішення суду - якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду. Строк на апеляційне оскарження також може бути поновлений в разі його пропуску з інших поважних причин, крім випадків, визначених частиною другою статті 299 цього Кодексу.

Апеляційна скарга згідно положень статті 297 КАС України подається безпосередньо до суду апеляційної інстанції. Відповідно до підпункту 15.5 пункту 1 Розділу VII "Перехідні положення" Кодексу адміністративного судочинства України до початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи апеляційні скарги подаються учасниками справи до або через Донецький окружний адміністративний суд.

Суддя

Є.І. Грищенко

скріплено печаткою
на М. арк.
Секретар с/з: *В*

*306*4583139*1*2*